

Benvolgut Arimany: recordo, com a una de les grans satisfaccions de la meua vida, l'edició que vas fer del meu conte "L'Espiral". Els escriptors catalans que ens havíem exiliat a Mèxic teníem l'obsessió del nostre país, un enyorament constant que ens feia sentir lligats a tots els qui, com tu, lluitàveu afrontant dificultats i arriscant-vos per defensar la supervivència del nostre idioma i de la nostra cultura.

Sabíem qui eres i la feina que feies. T'admiràvem des de molt lluny, però ens sentíem ben a prop de tu. Els primers exemplars de "El Pont" que van arribar a les nostres mans representaren per a nosaltres la confirmació d'una fe i la vigència d'unes esperances. Es va establir una col.laboració que ja deu figurar en alguna pàgina de la nostra història. Per molt modestament que jo hi sigui, constitueix un orgull d'aquells que em semblen legítims: el fet que "L'Espiral" s'integrés al principi de la teua aventura em va fer molt content, em proporcionà alegria en uns moments que em feia molta falta.

I ara em demanes un conte meu per a l'últim número de "El Pont", el que ha de marcar la seva desaparició. I això és un motiu de tristesa, em fa molta pena. Tanta, que no em veig amb cor de complaure't. Els més de trenta anys que han passat des del primer número de "El Pont", representen per a tu i per a mi (i per als qui encara queden) el trànsit de la joventut a la vellesa. Conservem moltes d'aquelles il.lusions, però ja ens costa més de provar d'empaitar-les per por que se'ns escapin.

Vaig sentir-me feliç -t'ho repeteixo- pel fet que un conte meu fos publicat en una revista de benvinguda. Ara em decauria l'ànim si n'hagués d'escriure un altre formant part d'un comiat. Perdona-m'ho, Arimany. Estic segur que te'n faràs càrrec, perquè

et deus sentir (i amb molts més motius) tal com em sento jo en aquests instants.

Però també és veritat que aquest mirar enrera i repassar la feina feta t'ha de fer sentir justificat davant de tu mateix i davant del nostre país. Si és que ja hem emprès la recta final, des del tram que correspongui a cadascú (i que llarg sigui!), ja pots parlar d'un final feliç, perquè el teu trajecte i la tenacitat en seguir-lo fan que et puguis vanter d'haver aconseguit un objectiu important.

Que "El Pont" passi a ocupar la parcel·la d'immortalitat que l'hi correspon, i per a tu, amic, una forta abraçada.

Pere Calders

Barcelona, febrer de 1992